

Prepelica in nje prepeličice.

Prepelica je imela gnjezdo v prósu, ki je uže bilo do malega zrelo; zato se je zeló bala, da ne bi ljudje poprej žéli prosa, predno bodo prepeličice mogle bežati. Kedar jim je šla po hrane, vselej jim je veléla, naj dobro pazijo, ter ako bodo kaj slišale, da jej vse povedó, kedar se poverne.

Ko mati odletí, zagledajo prepeličice gospodínjo te njive, ki je bila s hčerjo prišla gledat, ali je proso zrelo. Rekla je: „vidim, da je proso dozorelo, zatorej, hčerka, idi k sosedam in prijateljicam ter jih poprosi, naj jutri pridejo pomagat proso žéti.“ Ko stara prepelica priletí h gnjezdu, vse prepeličice zatrepetajo, pripovedujóč, kaj so slišale, ter je prosijo, naj hitro ubežé, da jih ljudje ne bi polovili. A mati prepelica mirno reče: „brez skerbi bodite! Ako misli gospodinja čakati pomoči svojih sosed in prijateljic, še jutri bode proso stalo.“

Jutro dan otide prepelica zopet iskat hrane lačnim otrokom, ter priporoči jim poslušati, kakor včeraj. Gospodínja pride s hčerjo in postojí, čakaje soséd, po katere je bila poslala. Solnce je uže vroče pripekalo, a še nij proso bilo požeto, ker nikdo nij prišel pomagat. „Naše sosede in prijateljice“ gospodínja reče hčeri, „nijso vredne tega imena; zatorej idi ter poprosi tét in sestričen, naj pridejo, da jutri požanjemo zrelo proso.“

Ko se prepelica verne, z velikim strahom jej pripovedujejo prepeličice, kaj so slišale, ter zopet silijo iz gnjezda. „Dragi moji otročiči,“ potolaži je mati prepelica, „ako je samo to, ne bojte se! Tetke in sestrične rade govoré o svojih zaslugah, a redko kaj storé. Ali jutri mi zopet verlo pazite.“

Jutro dan novič prideta gospodinja in hči; o tetah in sestričnih nij sluha ni dúha. Gospodinja, vidéč, da nij rodbina boljša od prijateljic, reče svojej hčeri: „prinesi dva ostrá serpa, da sámi požánjevi proso.“ Hči gre po serpa a prepelica priletí v gnjezdo. Ko prepeličice povedó, kaj so slišale, prestrašena reče: „otročiči, zdaj berzo bežimo! Kedar kedo náumi sam delo storiti, potem gre naglo od rok.“ Odšla je prepelica z družino, ter do večera je bilo tudi proso požéto.

Fr. K—c.

Izmernost, zlata vredna krepóst.

(Spisal F. Rup.)

Necega jutra stojé trije jezdecí pred razséžno pušcavo. Vsak se pripravlja po svoje na pot, da bi laže preméril širjavo. Pervi si misli, da je v dolgo potovanje treba obilo živeža; zato je svojemu mezgu dal dobro kôpo sena in obilo ječmena. Drugi je drugače sodil. Na dolzem potovanji, kjer solnce hudo pripeka, želodcu nij zdravo, ako je prenatláčen. To jemlje móč in dela težave; lahko se ne prebavlja in še bolezen utegne priti. Zato je svojej živali podal le malo kerme in vode. Tretji se je deržal srediine. Nakermil je živinče navadno a izmerno. Potem je zelenjave navezal h koncu dolzega droga, katerega je tako pripel na sedlo, da je piča moléla pred mezga, ki je dirjáje željno pred soboj gledal redilno jed.